

HEGEDŰS GÁBOR
HANGULATSZILÁNKOK

俳句
HAIKU
ARÉVA

短歌
TANKA

VERSEK

Hegedűs Gábor

Hangulatszilánkok

„Mit is mondhatnék én a **költészet**ről? Mit mondjak a felhőkről, az égről? Nézem, nézem, csak nézem a felhőket, nézem az eget. Megértheted, hogy a költő nem mondhat semmit a **költészet**ről. Ezt hagyd a kritikusoknak és a professzoroknak. Mert sem te, sem én, de egyetlen költő sem tudja, mi a **költészet**.”

Federico García Lorca

APEVÁK

CÍM NÉLKÜLI VERSEK

új
álom
ébred én
megfogom hogy
ne tűnhessen el

*

vágy
zenélt
lelkemben
majd elhalkult
mert a vágy avítt

*

csak
a csend
mi után
vágysz ha nagy a
zaj körülötted

*

a
tavasz
"virága"
a szerelem
"égető" lángja

a
magány
erősebb
ellenfél mint
önmagam vagyok

*

az
óra
csak ketyeg
te mit tehetsz
az idő rohan

*

a
csendes
magányban
még zenélnek
lelked húrjai

*

a
szürke
ég alatt
mégis színes
lehet a világ

az
éjjel
sötétje
vágyat álmot
hordoz magában

*

a
dalok
sóhajok
valamiért
vagy valami ellen

*

A
béka
felettem.
Számomra még
elérhetetlen.

*

Az
advent
mint mindig
felkészülés
a karácsonyra.

Most
gyertyák
sora ég
oly csodás az
adventi érzés.

*

Csend
mint egy
pókfonál
ölel át és
szorít magához.

*

A
kezed
ha tőlem
elveszed, már
oly közel a vég.

*

A
népnek
hangja nem
jut el hozzá
a tapsviharban.

A
zene
út oda
hová soha
nem juthatnál el.

*

Csak
csendes
magányban
tűnik fel majd
a társ hiánya.

*

Ha
meghalsz
talán egy
ideig még
emlékeznek rád.

*

Az
élet
annyira
bonyolult
mint a logika.

Hagyj
jelet
hogy rád is
legyen miért
emlékezzenek.

*

Tört
zilált
álmokon
nem épülhet
már ép gondolat.

*

Vad
törött
álmokon
születhet-e
majd szép szerelem?

*

Ha
magad
szereted,
másokat is
szeretni tudsz majd.

Az
esőt
szép szóval
te sem tudod
megállítani.

*

A
fagyos
hangulat
rossz előjel
a szerelemben.

*

Ha
árad
az érzés,
a pillanat:
az már az ihlet.

*

Én
hiszek
magamban,
de nem hiszek
hamis dogmákban.

Én
élem
életem.
Elmémben nincs
értelem hiány.

*

Hegy
lassan
felőrli
vágyad, de fel
nem jutsz a csúcsra

*

Szó
hagyja
el ajkad
metszőn, fájón
és oly hidegen.

*

Nem
vagy te
idegen.
Csak végtelen
magány a párod.

Fáj
a lét.
Szegénység
jut csak neked,
más gazdagodik.

*

Írsz,
kinek
és minek
nem hallják meg
intelmeidet.

*

Egy
kecses
úrhajó
kellene csak.
Elmenni, csendben.

*

Már
lelkem
vágyódik
a fény után
ó...nagyon, nagyon!

Csend
átfog.
Idebenn
nem hallatszik
a világ zaja.

*

Egy
meddő
gondolat
suhant át az
agyamon éppen.

*

Várj!
Döngő
lépteid
felkavarják
az utca porát!

*

Most
édes
álom jön
pilláidra,
átölel a csend.

Egy
kicsi
hangya
szorgalma már
neked nem elég?

*

Oly
gyorsan
mentél el
hagytad itt az
életet, anyám!

*

út
pora
tüdőmet
szennyezi már
létem oly sivár

*

Sok
apró
szóból áll
az igazán
sértő mondat is.

Én
tudok
szeretni.
De ki hiszi
el ezt még nekem.

*

Tánc
Együtt
Forogva
Lassú ütem
De botladozva.

*

Jössz?
Várlak.
Mint egykor.
Borozva ott
hol megláttalak!

*

Csend
feszül
lelkemben,
sötét éjben
utam vesztettem!

Rét
mily szép
zöld tenger
sok kis virág.
Ők pitypang csodák.

*

Most
nálam
mindenhol
napsugár van.
Rólad álmodom.

*

Lét,
most az
emberi,
omlóban van.
Ne hagyd meghalni!

*

A
csendes
éjeket
szétzilálja
a hangos zene.

Ha
látod
hervadni
a virágot,
ideje lejárt.

*

Hegy
néha
elindul
tenni dolgát
de helyén marad.

*

Oly
szép vagy
nekem mint
nyári égbolt
csodás hajnalon.

*

Láb
remeg
a száj éppen
szerelmet vall
érzéseimmel.

Az
érzés
nem más mint
szív játéka
józan ész felett.

*

A
csended
mámora
kijózanít
mielőtt megöl.

*

A
költő
szavakkal
játszik ha a
múza csókolja.

*

Te
tényleg
elhiszed,
hogy mindenki
csak barát lehet?

A
könyvek
elmondják
ami történt
vagy történni fog.

*

Csak
téged
szeretlek,
ha akarod,
ha nem, akkor is!

*

Mint
mondtad:
akarod!
Válaszoltam:
én pedig, így, nem!

*

A
nők mind
illatos
virágszirmok.
Én a méh vagyok.

A
nőnap
egy évben
egyszer van csak
mért' nem mindennap?

*

A
legjobb
apának
is csupán egy
élete lehet.

*

A
gazdag
életek
mögött mindig
érdek szerelem.

*

Az
idő
kegyetlen.
Ráncokat vés,
vágyakat rombol.

Én,
látod
megéltem
mit más nagyon
szeretett volna.

*

Haikuk és Haikucsökrok

Kérdések sora

miért nem szeretsz
soha nem bántottalak
vagy kellett volna?

Vágy és álom

Az igazi vágy
előszobája mindig
egy remek álom.

Együtt

Szerelmes éjek,
mély érzelmek égnek, szép
hajnalt ígérnek.

A tánc

tangót jár a láb
érzelmet vetít a szív
az ész most megáll

Összegzés

Mindent akartam.
De elérni nem tudtam.
Elszállt az időm.

Cseresznyevirág

Cseresznyevirág
ősi japán szimbólum
szívemnek kedves.

Barátságról

Az igaz barát
ritka az életben, mint
a fehér holló.

Becsüld barátod
sok ember örülne ha
barátra lelne.

A Hold

A Hold nem csillag
csupán a Föld hű társa
saját fénye nincs.

Nagy kérdés

Csak egy létezik
vagy az Univerzumok
száma végtelen?

Ha szeretnéd

Csak ha szeretnéd:
világítok majd neked
ha csillag leszek.

Végtelen

A végtelen csak
illúzió, emberként
elérhetetlen.

Száttört álmokon

Száttört álmokon,
tűnő buja vágyakon
csak penész terem.

Az éj

Az éj eltakar
minden mocskot, bűt és bajt
de mi lesz reggel?

Álmodj tovább

Lelked összetört?
Rakd össze magad újra
és álmodj tovább!

Motorosoknak

Szabadság, mámor
fejedbe szállhat olykor
vigyázz, magadra.

Belső érték

Titkos szoba, hol
szeretet lángja ad fényt
gondolatodnak.

Álmodj

Álmodj egy szépet
és vágyódva zenélnek
csodás verseid.

Vágyálom

Tenger az álmom
mert mindig arra vágyom
hogy újra látom.

Séta

Séta a réten
mezítláb, önfeledten
mily mámorító.

Napraforgó

Szép napraforgó
festett kép a falamon
sárgálló csoda.

Törvényekről

Annyi törvény van.
Néha oly jó megszegni
legalább egyet.

Miért

Legfőbb Értelem:
istennek neveznek de
nem hisznek benned.

Nem tudom

Vár rám a holnap
ember maradok vagy csak
egy a sok közül?

Filozófia

Megélni a lét
cseppnyi csodás perceit:
a boldog élet.

Kánikula

A nyári nap mint
tűzforró láva éget
vizet kér minden.

Felhőpamacs sincs
az égen, izzik minden
szél sem rezdül most

Szenved a kutya
nagy rajta most a bunda
hidegre vágyik.

Kókad a virág
csendes esőt szeretne
kímélje a jég.

Locsolunk mindent
eső nincs esélytelen
vízhiány pótlás.

A meleg is kell
hogy beérjen a gyümölcs
ami megmaradt.

Nyáron hidegre
téli melegre várunk
ilyen az élet.

Rekviem egy hínárért

Vad hullámokon
fehér tajtékok futnak
a partok felé.

Homokon hínár
kimosta őt a víz már
léte véget ér.

Még zöld a teste
de gyökerét elvesztve
sokáig nem él.

Lelke ha volna
most biztos megnyugodna
újra visszatér

oda ahonnan
kitépte a tenger majd
partra sodorta

de magként talán
ujjászületik, itt vagy
valahol máshol.

Kérdés

Mások nyomorán
nagyon gazdaggá lenni
tisztességes-e?

Intelem

Még fiatal vagy
nem érted az életet
csak élvezed azt.

Megállapítás

Tehetséges vagy
ha többet tudsz annál mint
amit tanultál.

Választás

Előtted a hegy
csúcs, amott a völgy zöldje
melyik kell neked?

Kisiklott élet

Torzult némaság
csak az ital a barát
elveszett élet.

Élet tenyerén

Élet tenyerén
ülök, ujjai között
szorít. Még megfojt.

Intelem II.

Megbecsülés és
önbecsülés hiánya
főbűnöd lehet.

Gondolat

Gondolat mindig
reszketve vágyik arra
Igazság legyen.

Félelem

Félelmed egyre
nagyobb, ha életedben
mindig menekülsz.

Újjászületés

Csak egy állomás
a halál, hogy majd újra
megszülethessünk.

Alkotóerő

Eltékozlod az
életed, ha ellenállsz
hajlamaidnak.

Gátak

Szabadok vagyunk
hogy önként építhessünk
saját gátakat.

Magány

Csendes magányod
lassan felőrli léted
cseppnyi örömét.

Öregedés

Lassul a tempó
de agyadban még ott az
"ifjúság madár"!

Költőknek

Költő vagy? Hiszed.
Csak az utókor fizet
csepp méltatással.

Féltés

Szeretlek téged,
de soha meg nem érted
mitől féltelek.

Orosz rulett

Tölténydob forog,
egyetlen töltény benne
élet vagy halál.

Szerelem

Álmodom rólad
talán szebb lesz a holnap
lesz-e még időm?

Hallgat a lélek

Hallgat a lélek.
Mondd, tudod mi lesz véled,
ha átfog a csend?

Táncoltunk

Táncoltunk együtt
Derekad átölelve
Lassú ütemre.

Tudom... megtörtént

Tudom...megtörtént
Előző életemben,
Hogy szerettelek.

Azóta vágyom
Hisz te vagy minden álmom
Most is szeretlek.

Majd ha elmegyek
Engem elfelejtenek
Szépséged ragyog.

Másik életben
Találkozom majd veled
Szemedbe nézek.

Szép lesz az élet
Újra szeretlek téged,
Más lesz a világ.

Oly jó álmodni
Szépet és jót gondolni
Rólunk, s rólad.

A szél mesél

Kósza esti szél,
Fülembe suttog, mesél
Most is csak rólad.

Mindig csak szépet
Tudja: szeretlek téged
Halkan dúdolgat.

Drága esti szél
Arra jár, neked mesél
Akkor már rólam.

Súgja, szeretlek
Álmodom, mindig veled
Csupán csak álom.

Ha felébredek
Megköszönöm szél neked
Hogy segítettél.

Álmom messze szállt
Szeretetem nem talált
Most viszonzásra.

Van még bennem hit
Érzésem mély, nem avítt
Rám valaki vár.

Ő lesz a párom
Szeretni fogom nagyon
Ameddig élek.

Vallomás

Szeretlek téged
De te ezt meg nem érted
Vajon mit tegyek?

Csillagot vegyek
Vagy adjam a kék eget
Vajon mit tegyek?

Nincsen vagyonom
Csak magamat adhatom
Vajon elég lesz?

Talán a szép szó
Mi lelkemből fakadó
Megérint téged.

A szívem tiszta
Soha nem élek vissza
Érzéseiddel.

Válasz az nincsen
De téged drága kincsem
Most is szeretlek.

Virágomról

Sok virág nyílik,
de mégis az illatát
egynek szeretem.

Nem értem

Mért ilyen lassú
lépésekkel haladsz az
álmaid felé?

Megállapítás

Nem kell segítség
hisz vágyam gyorsan halad
a célja felé.

Várlak

Jöttöd már, várom.
Mint dűledező várrom
Enyészet végét!

Vallomás

Csodállak téged
A szemed megigézett
Szerelmes vagyok!

Életkép

Dörgő tapsvihar
Mit vártál elérkezett
Tárd ki a szíved.

Fogadd a csodát
Rád vár évek óta már
Oly szép az élet.

Öleld át a fényt
Ma még minden a tiéd
Jó ha szeretnek.

De ki szelet vet
Csak nagy vihart arathat
Ne tedd semmiért.

Legyél hát büszke
De szeretettel tele
Minden a tiéd.

Tedd hát a dolgod
Ha tiszta akaratod
A siker biztos.

Így szép sz élet
Szeretsz és szeretve vagy
Csodás az érzés.

Minden szép és jó
Nem hullik már csúnya szó
Fejedre többet.

Az év

Január hónap
Sielésnek a hónap
Van itt a helye.

Február hava
Még fagyott a talaja
Lassan kienged.

Március hava
A tavasz jöttét várja
Virágba borul.

Április hava
Szeszélyes idő hona
Bolondos hónap.

Május hava
A szerelem hónapja
Boldog az ember.

Június hónap
Kicsik vakációznak
Nagyon boldogok.

Július meleg
Nép a strandon hempereg
Aki teheti.

Az augusztus
Ad nekünk új kenyeret
Csalóka a kép.

Szeptember hava
Diák szomorú arca
Újra iskola.

Fázós október
Néha már fűteni kell
Ha van épp mivel.

November hideg
Köd üli meg a reggelt
Már nagykabát kell.

December jeges
Havat hord a fürgeteg
Szeretet ünnep.

Egy hajléktalan emlékére

Egy nyári esten
Valahol Budapesten
Hajléktalan élt.

Nem ivott szeszt sem
Üveget gyűjtött Pesten
Nagy nyomorban élt.

De azért fürdött
Nem nevelt bolhát, tetűt
Más életre várt.

Koldult ha kellett
Munkát vállalt emellett
Pénzt gyűjtögetett.

Volt pár száz forint
Mely nagy becsben tartott kincs
Vidékre készült.

Talán lesz egy ház
Munkáért befogadják
Élete szép lesz.

A Duna parton
Így álmodozott sokszor
Vidáman aludt.

Megölték Pesten
Pár forintért a zsebben,
Italra kellett.

Más hajléktalan
Ölte meg őt álmában
Tablettás bort vett.

Véget ért álma
Elment a másvilágba
Nem oda vágyott.

Lehet, hogy jobb így?
Az élet nem nyomorít.
Lelked már nyugodt.

Jobbomat nyújtom neked

Vajon miért van
Mindig megtámadnak ha
Véleményt mondok.

Válaszolj kérlek
Mért vagyok ellenséged
Pedig nem ismersz.

Vitatkozni nem,
Csak támadni tudsz fennen
Neked ez így jó?

Kinek jó ez így?
Téged csak ez boldogít?
Nem hallasz meg mást.

Magadra maradsz
Ha csak ellenséges vagy,
Senki nem szeret.

Mondj jó érveket
Vitatkozni így lehet,
Hallgass meg mást is.

Ha közös a cél
Csak ez hozhat eredményt,
Vak hit nem erény.

Küzdjünk hát együtt
Ha vállat vállnak vetünk
Siker garantált!

Nem haragszom rád
Jobbomat nyújtom neked
Várom a vitát.

Érzelmek

Tavaszi esten
Átrobogott szíveden
Csodás SZERELEM.

Ha nincs SZERETET
Üres az egész élet
Sivárnak tűnik.

Ha vak GYŰLÖLET
Járja át majd szívedet
Jóból kimaradsz.

KÖZÖNYös ember
Társait áldozza fel,
Szeretet nélkül.

HIT-tel reménykedsz
De vak hitben nem élhetsz
Jól és szabadon!

NYUGTALAN vagyok
Ha holnapra gondolok
Vajon milyen lesz?

BOSSZÚS az ember
Mert megélhetést nem lel
Léte veszélyben.

FÉLNI kell akkor
Ha vad háború raptor
Ellenünk támad.

LENÉZHETSZ bárkit,
De csak a tudás számít
Égeted magad.

FÁJDALOM ellen
Nincs még ellenszer benned
Túrnöd kell nagyon.

BOLDOG lehetsz
Öröm könnyeket ejthetsz
Csodás az élet.

Érzelmek ezek
Felsorolás nem teljes.
Életünk része.

BUÉK...2015

Itt van Szilveszter
Az év utolsó napja
Megértük ezt is.

Most vacsorázunk
Rozé bort iszogatunk
Malacsült, finom.

Petárda durran
A szomszéd udvarában
Remeg az ablak.

Rakéta röppen,
Virág nyílik az égen,
Nagyon szép látvány.

Jó a kedv itt bent,
Kinti hideg nem rettent,
Szól a jó zene.

Kedves barátok,
Mondjátok, mire vártok?
Táncoljatok hát.

Az idő telik,
Már éjfél közeledik,
Durran a pezsgő.

Egymást köszöntve,
Iszunk, most az Új Évre,
Boldognak látszunk.

Csendben aggódunk,
Hogy alakul holnapunk,
De nem mutatjuk.

Egymást biztatva
Megyünk majd a holnapba,
Hisz szép az élet.

Bánatunk nincsen,
Mosolyogva kívánunk,
Boldog Új Évet!

Az időtényező

Tettek mezején,
Együtt jártunk, te, meg én,
Haladt az idő.

Tettük a dolgunk,
De, fiatalok voltunk,
Repült az idő.

Öregek vagyunk.
A tűzből már kifogytunk?
Rohan az idő.

Nem adjuk fel még.
Idő nem lehet mérték.
Elfogy az idő.

Ne vessünk egyet.
Az élet újra szép lesz.
Vígan elmegyünk.

Nem sirat senki,
Mert vidámnak kell lenni.
Gondot letettük.

Ott fenn az égben
Vagy a pokol tüzében
Az idő, nem él.

Kandalló előtt

A nappalinkban
Tűz ég a kandallóban
Nézem a lángot.

A szürkületben
Fény játszik a falakon.
Ott árnyékot vet,

Az asztal, a szék
Mit a fény nyaláb elér,
Oly csodás a kép.

Nézem a lángot
Kandalló üvegén át,
Kanapén ülve.

Sárgás, pirosas
A láng ahogy nyaldossa
Most a tűzifát.

Láng nyelve illan,
Csak parázs marad ottan,
Meleg a szoba.

Jó így pihenni
A lángokat szemlélni,
Nyugtató érzés.

Körbe fog a csend
A fény játszik idebenn,
Érzem jól vagyok.

Hálakövem

Apró kövecske
Itt lapul a kezembe
A hála köve.

Naponta látom
S mindig megcsodálom
Lelkem öröme.

Hálás a szívem
Hogy mindig itt van nekem
Beszélek hozzá.

Megköszönöm azt,
Mit az életem adott
Figyelek reá.

Míg élek őrzőm,
S féltő gonddal óvom,
A hála kövem.

Segít legyűrni
A gondokat elűzni,
A csodás kövem.

Hogyha használom
Segít az ég is, látom,
Csak hálás legyek.

Hálás is vagyok,
Mindenért mit kaphatok
Vagy amit kapok.

Hitvallás

Múltam, jelenem,
Mindig együtt van bennem,
Hitem töretlen.

Hiszek magamban
Jót és szépet akartam
Hittel vállalom.

Írok verseket,
Olvasok szép könyveket,
Poéta vagyok?

Spirituális
Ember lehetek én is.
Hittel akarom.

Hogy ez így legyen
Most tanulok szüntelen
Szemléletem más.

Megosztom veled,
Ha tudásom érdekel,
Csak akard nagyon.

Szép lesz az élet
Ha a szeretet vezet
Hitem nem veszttem.

Történelem

Még itt áll a rom -
meg szemben a zöld orom -
Drégely vára volt.

Az idő

Ormótlan orom,
mögöttem levő korom,
a hetven évem.

Biztatás

indulj te számár
a Parnasszus orma vár
oly hosszú az út

Költőhöz

indulj költő már
a Parnasszus orma vár
göröngyös az út

Turista

hegy orma messze
még itt talál az este
takaró nélkül

Rossz mese

ormot remélek
de ormótlant regélek
magamnak magam

Emlékezés

Hargita ormán,
honvéd nem áll a vártán,
mint valamikor.

Tél kezdete

Havas az orom.
Tél közelít, a fákon,
jeges szél fut át.

Nem szabad

törött álmokon
keseregni nem szabad
engedd inkább el

Tanka

Kópé álmok

a kópé álmok
megtörik csend-varázsod
más útra visznek
te elhagyod magányod
választod a világot

Felettem a béka

Én térden állva
pokolba hullok alá
közben a béka
tör egyre magasabbra
ott fenn a fejem felett.

Adventi gondolatok

Most ég az első
gyertya a koszorúkon,
Hirdeti: béke.
Lángokon túl az ünnep:
a szeretet karácsony

Egy gondolat

A zöld szemű szörny:
életek és szerelmek
megrontója. Őt
a tépett idegszálak,
féltekenységnek hívják.

Október 6.

Nemzeti gyász volt
s mindig lesz míg élünk
emléket őrzünk
ti értünk is haltatok
ott Aradon...vértanúk

Vártam rád

Vártam rád sokat
az élet lám elszaladt
remény elhagyott
de várom a holnapot
hoz talán szépet s jót.

Soha ne mutasd

Soha ne mutasd
lelked féltett kincseit
szabadon másnak
mert visszaélnék vele
neked a bánat marad.

Őszi tanka

Itt van az ősz már
sárgulnak a levelek
hűvös szél fütyül
kabátot vetet veled
a nyár heve tovatűnt.

Gondolatmorzsa

Nem feladatod
az útbaigazítás
ha te alkotod
majd a tökéleteset.
Ezt soha ne feledd el.

Hogy szeretnéd?

Mit mondjak neked?
Vagy csendben öleljelek
és szeresselek
hangok és szavak nélkül
imádva mint istennőt?

Az én hitem

Én hiszek benned
kit istennek mondanak.
Talán jobb lenne
több belső hittel élni
mint dogmáktól remélni..

Hit...világ

Hazug az ember
ma buzgón fohászkodik
szemlesütve, de
már azon gondolkodik
hogy sérthet szabályokat.

Vágyódás

Megtaláltalak,
de elveszítettelek!
Most is kereslek,
de falak vesznek körül.
Lerombolni nem tudom.

A tánc

Táncoltunk együtt
derekad átölelve
lassú ütemre.
Néztem a két szemedbe
az idő gyorsan repült.

Várlak

Jöttöd úgy várom,
mint düledező várrom
enyészet végét,
az új idők kezdetét,
mikor már minden oly szép.

Kérdés

mondd hol keresed
a boldogságot mikor
tehetnél érte
de dacból közönyösen
csak külső szemlélő vagy

Megállapítás

talán csak egy perc
vagy egy élet kell ahhoz
hogy összehozzon
egy mozdulat gondolat
elég hogy szétválasszon

Versek

Talán csak a remény

őt mondd meddig szeretheted
kérdezte tőled az élet
te csendben lehajtod fejed
mint kit a sors megigézett
s a válasz bár ott lapul
már szájad szegletén
csak mormogássá halkul
talán a remény
mi él még benned ott belül
úgy szívtájékon jól elrejtve
megváltás lesz-e legvégül
az életed utolsó perce
a válasz kérdéssé szelídül
hetyke szavak már nem peregnek
az akarat durcásan lendül
neki feszül az ismeretlennek

ajánlás

herceg ha látod hogy el fog bukni
adj neki még egy kapaszkodót
hagyd szárnyain szabadon repülni
ha "fontos" a végén úgyis megkapod

Panel

Panel, mely egykor még oly menő volt,
ma újra reneszánszát kell, hogy élje,
mert bizony a bank ezt is elveszi,
ha törlesztésre nincs a lakónak pénze.

Egymás "fején" élnek az emberek,
Sybilla ezt már rég megjósolta,
hallod mindig, ha akarod ha nem,
hogy a szomszéd a dühét gyakorolja.

Szigeteléssel már más a külcsín,
színesebb lett a nagy panel-város.
De az élet a zárt falak között
évtizedek óta sem változott.

Szolgalelkek margójára

"szolgalelket" eltüntetni nem tudod
növekszik egyre a földön a száma
mint a dudva nőnek ha nem akarod
ők akkor is itt élnek a mába'

"szolga" létben sokszor "apró" aggyal
a világot élvezni nem lehet
hosszannázva tapssal vagy haraggal
fejezik ki a véleményüket

hatalmas testben is az ember "törpe"
ki nem lát mást csak rózsaszín álmokat
kapaszkodik ócska hajókötelbe
miről elhordták a mézet "darazsak"

"szolgalelket" eltüntetni te sem tudod
kiknek egyre több a földön a száma
nőnek mint a dudva ha nem akarod
ők akkor is itt élnek a mába'

Már tudom

már tudom: minden az enyém
mikor átölel végre a fény
hiába tágulnak rám az íriszek
ha hiszek, csak magamban hiszek

ha hiszek, csak magamban hiszek
hiába tágulnak rám az íriszek,
mikor átölel végre a fény
már tudom: minden az enyém...

Felettem a béka

felettem a béka
oly elérhetetlen néha
tör egyre magasabbra
s én térden állva
hullok alá a pokolba...

Bolond lyukból

soha ne higgy a csalfa szónak
mindegy az, hogy ma vagy holnap
az igazság úgyis kiderül
te érzed majd ott legbelül
nagyon fáj még az az emlék
bolond lyukból bolond a szél

bolond lyukból bolond a szél
nagyon fáj még az az emlék
te érzed majd ott legbelül
az igazság úgyis kiderül
mindegy az, hogy ma vagy holnap
soha ne higgy a csalfa szónak

Megszületett egykor

megszületett egykor egy apró gyermek
ő t ma megváltónak hívja az ember
az idő homokszemei peregnek
a hozsanna morajlik mint a tenger

hívők hada éjjel a templomokban
sikk lett a szeretet csak egy-két napra
szférák zenéje száll szakadatlan
s angyali ének e szép napokra

a gyermek felnőtt tanított sok szépet
csodás szeretetről szólt az ígélet
de ma csak a írás szava mondja

karácsony szelleme most veszni látszik
csak a pénz ajándék az ami számít
lesz-e így majd az embernek holnapja

Gyere most...

Tudom, egyszer elfogadod majd,
nem ellened szólnak verseim,
de látom a gondot és a bajt,
néha, hullámozó néma sejtjeim
ha tudnák, ordítanak: elég!
Gyere most... Jöjj közelébb.
Beszéljük meg, mért rossz a világ?
Kezünkben néhány szál kék virág,
vagy fenyőág, rajta csillogó díszek,
hinni kell, hogy szebb lesz az élet,
s emberségesebb. Nem erre tanítottál?
Minden ki nem mondott szónál,
sokkal fontosabb egy szép gondolat?
Ott, már a vastag hólepel alatt,
egy kis virág lassan kidugja fejét,
látod te is...látod a végét...
én is tudom...emberségről már csak álmodom.
Hisz egyre több az "eljátszott" alkalom.
Átkozottak lennénk?
Nem hiszem...nem tudom.

Érezni szeretnéd

A csodavárás nem a te világod.
Imádkozni? Nem tudsz már, nem lehet,
elrontott teremtés, csupán csak vágyod,
hogyszer majd szép lesz az életed.

Őszinte szót ma hiába vársz itt,
csendes magányban próféta nem leszel.
Elméd, tudásod hiába lázít,
kenyér kell, s a sorban, haladni kell.

Isten nincs veled és sohasem volt,
teremtményei közt arat a halál.
Mikor már nem vagy eleven sem holt,
a remény, benne, mégis megtalál.

Érezni szeretnéd, jön a segítség,
de pénz nélkül csupán egy tárgy vagy csak.
Ha hallani véled a szót: emberség
látszat virágok szórnak illatokat.

"Illatfelhőben", reménysugárba'
oly gyorsan elszáll, elmúlik a lét
kapaszkodj az apró életcsodákba
remélve hinni...néha...csodaszép.

Sziklák között

Sziklák között egy apró kis virág,
mintha csak reád várt volna régen.
Hagyod élni, vagy mit elvár a világ,
letéped, vázában szárad el éppen.

Sziklák között egy apró kis virág,
szórja illatát a tiszta légben.
Természet alkotta csodás világ,
lassan eltűnik majd a feledésben.

Novemberi ősz

Átdereng a fázós napsugár,
a felhőtornyok apró résein.
Néhány sárga karcsú fénynyaláb,
megcsillan a fű harmatcseppjein.

Szép az ősz, bár elmúlást ígér,
s benne a tél fagya hidege,
de néha még szép mesét mesél,
levéltakarót terít a kertre.

Hol egyszer...

hol egyszer "lombkorona" voltál
ne menj vissza soha "gyökérnek"
bár jönnek- mennek impulzív álmok
legtöbbször bizony el is vetélnek

tettre sarkal a szárnyaló képzelet
indulsz de az agy megálljt parancsol
tedd félre ilyenkor az érzelmeket
törött álom már sok a jóból

süvöltő vihar a száguldó léted
gyökerestül tépne bokrokat fákat
de a holnapot így meg nem éred
az élet nem mondja majd: bocsánat

Halványan még...

Halványan még él benned egy tudat:
csak te tudod az igazit, a tutit.
Léggömböt fújsz nem számolsz napokat,
az egész, számodra, olyan blazírt.

Trendi álmokat rég elfeledve,
szűkölve élsz a csillagok alatt,
s ha néha felnézel, csak merengve,
érzékeled az időt, ahogy elhalad.

Hazug a szó, mit forgat az ajkad,
de hinni szeretnéd: minden igaz.
Meghasonlott éned, lúgozott agyad,
álmaid szilánkján érez csak vigaszt.

A gondolat már nem parázslík benned,
elhamvadt rég, csak hamuja maradt.
Eladod magad... mindegy, hogy kinek,
ha az ígéretek szépen hangzanak.

Az sem baj, ha néha megtaposnak,
a léted odadobott koncot remél.
Törött gerinccel is hozsannát várnak,
mindentől félelem a zsigereidben él.

Szemüveged rég rózsaszínre festve,
a valóság színeit elfedi már.
Hálásan nézel "bátor istenedre"
és áshatod a gödröd, ha időd lejár.

Mogorva nap

Mogorva nap a szürke ég alatt,
az őszi táj felett eső szitál.
A színes falevelek még hullanak,
az elmúlás szele már körbe jár.

Csúszik a lábad a vizes avaron,
óvatos, öreges már a lépted.
Magadba forduló gondolatok,
sokszor a szép múltból zenélnek.

Mosollyal nézed a sok fiataalt,
talán csak róluk szól ma az ének.
De gördülő kövek sora akart
rég...maga alá temetni téged.

Győzelmesen állsz most a porondon
és emlékek hada vesz mindig körbe.
Ha reggel felkelsz úgy gondolom,
"fiatal éned" látod a tükörbe'.

Mogorva nap a szürke ég alatt,
jó idő ez az emlékezésre.
A színes falevelek még hullanak,
de tiéd az élet apró szépsége.

A cél messze van

Nevetve, kacagva, boldogan
indultunk újra, hogy épüljön a "légvár".
Lelkesen, mint ki az életért rohan,
éreztük ott már a Kánaán vár.

Égetett a nap, tépett a vihar,
széthullott álmokat hordott a szél.
Sebektől vérző identitásunk,
mindig egy szebb jövőről mesél.

Szétdúlt, agymosott érzelmeink,
anyagi javak és mindennapi kenyér,
a mézes madzag, mi ide-oda leng,
néhány morzsa, mit élénk sodor a szél.

Látom: az út hosszú, a cél messze van.
A szabadság ára: nagy lesz ezért!
Talán unokáink meglátják majdan,
a Kánaánt, ha végre ideér.

Életperceid

Bíborban úszik a képzelet,
szikrákat szór a lángoló érzés.
Töprengő a kérdés, de nincs felelet:
onnan, hová tartunk, lesz visszatérés?

Életperceid, mint homokszemek
peregnek markodból az élet talajra.
A sors kénye ezt a képet,
hagyja élni, vagy megszakítja.

Néhány apró ecsetvonás és
színesre vált a szürke vászon.
Nem számít már, hogy feszít a kérdés
felbukkan a válasz: pilleszárnyon.

Dédelgetett apró emlékek,
a felejtés árka egyre mélyül.
Akkor mit mond majd a szemed
ha lázgörbém a nullára szédül?

Születésnapomra

(tőlem...magamnak)

Meddig tart még? Ki tudja azt.
A test már fárad, de aktív az agy.
Hatvankilenc év, oly gyorsan elszaladt
maga mögött hagyva sok-sok álmomat.
Volt benne szép és nagyon kemény
hisz az élet nem lírai költemény.
De érzem még vár rám néhány csoda
a bakancslistámon vágyak sora
sorakozik még. Vajon megvalósul?
Átok helyett csak a hála tódul
agyamba. Mindenért mit kaptam:
mindig mindenkor ember maradhattam.
Bár nem vagyok gazdag, de örülök, hogy élek
apró csodákkal lepett meg az élet,
unokákkal, kik kedvesek nekem
kedves álmaimat élem, szeretem.

Meddig tart még? Ki tudja azt.
A test már fárad, de aktív az agy.
Nem bánt a múlt, nem vágyom vissza
a holnap vonz, irányom arra
vezethet csak. De már a délibábot
nem kergetem. Egy-egy csodaszép álmot
szívembe rejtve hordok
s ha megvalósul, majd hálát mondok
a sorsnak, hogy megadta nekem.
Oly szép az élet. Sokáig így legyen.
Nem tovább, még ötven-hatvan évet,
sorsom (kacsintok) már csak ennyit kérek

2017.

Pergő homokszemek között

Már csak kósza emlék vagy nekem,
egy késői vágy mi nem teljesült.
De a múltó időben megszépült minden,
s a vágyam emlékké csendesült.

Pergő homokszemek között az órán
az idő vágatva halad tova,
vágyom utánad, szeretném élményed,
ha újra eltalálna Ámor nyila.

Szerelem, te csodálatos érzés,
dobpergés mely a szívemig hatol.
Nem írja felül a kor, de a remény
éltet. Még várnak rám valahol.

Ha magadba...

Ha magadba zárkózva élsz,
csak a sötét csend vesz körül,
az emlék miben remélsz, hiszel
sötét függöny mi ablakra feszül.

Taglóz a ma, a holnap rettent
s menekülnél vissza a múltba,
maga alá gyűr a sötét,
szorosan fog minden ujja.

Tárd ki az ajtót, dobd el a kulcsot
bár veszteség ért, a világ megy tovább,
engedd a fény újra simítson
rád sok apró pici csodát.

Ha magadba zárkózva élsz
és emlék bástyák tömör fala
vesz körül, vajon mit remélsz?
Megfojt a csend, eltakar a sötét.

Hányszor feszít meg...

hányszor feszít meg nevető sorsom
szaggatva aranyló vágyaim sorát
kötelet dobva a mély gödörnek
mássz fel ha tudsz és ha mersz barátom

tétet helyet befutót találok
habzó háttal mint egy versenyparipa
mutató megáll ha az idő csettint
fényjátékon por leszek majd újra

zilált agyban bújik a jószándék
sárguló repce-rét az irigység maga
vagyon és pénzjáték hatalmat hoz
csak légyalázott konc az asztalon

vágy szikrája ül szemed sarkában
de nem jut égig a csalfa ima

Színes papírba...

Azt mondd te mindig jót akarsz
csak amit teszel, az nem frankó.

Ki fog téged felmenteni ezért,
a gyónás papja, vagy a Mindenható?

Színes papírba csomagolt a szándék
rajta szalag, gyűrött, hazugság szagú,
sajnos a csomagban nem találsz még,
olyat mi számodra nemes illatú.

Agyament érzés, pislákol az ész mert
rózsaszín szemüvegtől más a világ,
silány az "állomány" gondolkodni nem kell,
megvettek mindent, ami szájba rág.

Háború nélkül harcolsz szüntelen,
mindig kell neked egy ellenség kép.
Istent játszol és az azúr égen,
szinte lángol a szerénytelenség.

Egyszer a döbbenet kioltja majd
a nagyzás összes "fényes" csillagát.
Szürke homályból bontakozni látszik,
az eddig eltakart meztelen igazság.

Még pár nap...

oly szépen szól a tücsök zenéje még
bár itt topog az ősz a kert alatt
egy szeles de derűs nap mi elszaladt
e nyugalmat vártam már nagyon rég

még pár nap és tudom jön az elmúlás
mely minden évben ismétli önmagát
avarrá hullott levéllel adja át
helyét a télnek s ő lesz a sommás

fázni fog minden a tél kegyetlen
részletekkel nem törődő fagyos
az ünnep lesz csupán csak aranyos

de eltűnik ő is a messzeségben
te várod hogy a tavasz újra zöldül...
a levél sárgán az avarra szédül

Az utcazenész

ha végig sétálsz nyáron a korzón
hallgatod hogy játszik egy utcazenész
ki álmokat kerget és kedvesen néz
zenéje simogatja lelked
lábán lyukas a zokni de mint talizmánt
minden nap ezt viseli
a szerencséje bizony forgandó
s lassuló reménye csak az élteti
gitárján a zene régi vagy trendi
ahogy díszes publikum várja
s ha néha kicsit fals is a dallam
fejét felszegve mosolyog magába'
előtte a tokban gyűlik az apró
lesz-e elég hogy jusson vacsorára
nem fél nem tart soha a holnaptól
fohászkodik: a nap süssön nekem

Könyved lapjaira...

az örökös bűnt mondd ki érti meg
mely vezekelni tanít nem szeretni
a lélek hatalmát kell majd feledni
s ha utad egyszer a végéhez ér
mondja megfizetsz mindenért

vajon miért él az agyokban e képzet
tört álmokon mindenütt cserép
hisz az élet fájón is csodaszép
de büntetéstől retteg belső éned
könyved lapjaira nem kerül ékezet

könyved lapjaira nem kerül ékezet
de büntetéstől retteg belső éned
hisz az élet fájón is csodaszép
tört álmokon mindenütt cserép
vajon miért él az agyokban e képzet

mondja megfizetsz mindenért
s ha utad egyszer a végéhez ér
a lélek hatalmát kell majd feledni
mely vezekelni tanít nem szeretni
az örökös bűnt mondd ki érti meg

Gondolathullámok...

„mikor borít el a jaj s öregség
ady a fájó példa
mi tehet ifjút vajon öreggé
vak élete a préda”

Radnai István: Rivális

hol egykor csak tinta hullt a papírra
sercegő toll formálta a betűket
hol szépbe halt sokszor a költő maga
s lázában érte utol a végzet

gondolathullámok papírra vetve
lassan elszökik tőlünk is az ősz
tél jön most nem csak Párizst keresve
a megújulásig bizony itt időz

de eljön egyszer a pillangós tavasz
szerelmet ígér és csodás vágyat
s ott belül is rügyeket fakaszt
talán az enyészet még kicsit várhat

apró csodákra vágyom s még élni
később...talán...majd kezdek öregedni

Nem készülök

nem készülök még a túlvilágra
nem téphet szét most a halál foga
van még dolog amit elvégezzek
amíg a Föld ránca végleg befed

büntetéssel fenyeget a dogma
most üljek le talán egy sarokba
dolgom halasztva nem lesz több a bűnöm
közben az igazság kényszerét nyögöm

földi létünk mint pillangó röpte
szinte egynyári annyira rövid
körforgással tavasztól a télbe
és sejti érzi hogy megint veszít

de fel nem adja ős táncát soha
az élet szép...talán nem mostoha

Feltámadtunk

"Feltámadtunk"! Mondjuk huszonhét éve,
de eljött-e tényleg a "feltámadás"?
Dogmák kénes szaga vetül az égre
szabadság ez, vagy valami más?

Megosztott hozsanna, tüntető elme
bércek csúcsáról a völgybe zuhan.
Dörgő tapsvihartól lázad a csendbe,
a partot szaggató dühös folyam.

Parttalan élet, szegény a szándék,
morzsa után kutat a megalázott lét.
Csodákra ébred, ha végre az értelem,
csillog majd újra agymosott szemeken.

2017

Érzed, mint...

Érzed, mint a lág, úgy marja, tépi szét
agyad rostjait a parttalan hőség,
a csended körbezár és nem ereszt,
társas magányod most falat repeszt.

Háborúban állsz lassan a világgal,
öklöt rázol, ha szól egy vidám dal,
cinikus éned tör lassan előre
mi lesz a vége, mi megy veszendőbe?

Hidd el! Egyszer ennek is vége lesz,
megdőrdül az ég, az eső permetez
enyhülést hoz akkor, zilált agyadnak,

romboló érzések majd lefoszlanak.
Újra alkothatod szétdúlt világod,
addig a jégkocka lesz a barátod.

Egy forró nap margójára

locsolóm vízpermet csillám cseppjein
átszökik a napfény szivárvány színben
kókadó növények apró pórusain
hallom sóhajok szállnak át a légen

locsolj még kérlek hisz szomszások lettünk
nem kímél minket a Nap perzselése
neked pénzed vesz nekünk az életünk
ha nem jutunk vízhez a nap végére

megértem a kérést locsolok tovább
Nap égetése mintha picit szűnne
vízpermet szivárvány növényi csodák
megkönnyebbült sóhaj száll végtelenbe

Egy villanásnyi

látod egy villanásnyi az élet
ma még örömmel szövöd terveid
mégis... egy aprónak tűnő "baki"
a porhüvelyed feladja... neki
ennyi időt szánt csak az élet
a remény mi benned él arra késztet
ne vedd komolyan az egészet
csak bízva a mának holnapnak élj
ha eljön a testnek a végtelen éj
az útra bizalommal lép a lélek
hisz tudja ide még visszatérek
s átölel a fény és a szeretet...

mondd... miért kell aggódni neked

Választanál-e...

választanál-e ha újra kezdenénk
mint egykor régen az első napon
hisz álmod vágyad soha nem voltam én
sors játszott akkor filléres alapon

Feljuthatsz a csúcsra... talán

ha mégis úgy gondolod megosztod bárkivel
sorsod kemény zörrenéseit csak úgy elbeszélve
nem lesz majd partnered játszva az idővel
ki ne hinné azt hogy csomózott életfonalad elébe
csak azért helyezed hogy problémádat oldja

keresztel helyetted cipelje pedig csak a csened
próbálsz megosztani kedvesen vagy dohogva
hisz a beszélgetésre mindig lenne néhány perced
hidd el a gond nem az hogy nincs ki meghallgasson
bár napjainkban a párbeszéd nem nyert teret

ha sms-t írsz mindig lesz ki csendben elolvasson
de soha nem pótolja az emberi beszédet
ha megkérdezi tőled bárki: hogy vagy...
tovább rohan a válaszd meg sem várva
hisz csak a vagyon az mi embert motiválja

tudod minden perc drága nem illik képed bele a mába
mert magadra maradsz csak magadban bízatsz
nem hordoz tenyerén már sohasem az Isten
csak az akarat visz előre s ha nem lazítasz
feljuthatsz a csúcsra... igaz... sokkal nehezebben

A mosoly

"minden rendben, rendben minden"
dúdolom és minden pénzt megér
mosoly szökik arcomra közben
elmúlik az mi bánt vagy az ami sért

két szó és ugyanaz fordítva ismét
egyszerű a dallam fülbemászó
lehangolt kedved nyomasztó percét
elsöpri mint egy apró tornádó

a mosoly barátom egy érdekes görbe
mely mindent mindenkor kiegyenesít
dúdold hát velem hogy minden rendbe*
a bajban hidd el a mosoly segít

idézet: Bagdi Bella

Pitypang invázió

Érdekes kis virág. Kezdetben sárga.
De átalakul, magja deszantos ruhába,
száll a szelek szárnyán a "pimasz".
Megtapad, megragad, nincsen vigasz.
Nekem tetszik a pitypang, a mezőn, a réten,
de kertembe látni minden nap egy héten,
az újabb és újabb sárga virágözönt,
ahogy pázsitot, veteményt, utakat elönt.
Hisz kiirtani onnan nem lehet a magvakat,
szél szállítja "mini ejtőernyők" alatt.

Vajon miért...

vajon miért sújt a természet minket
kérdzhetné sok ázott kicsi madár
feleletül csak szél süvít s tépett
ágak gallyak szállnak a légen át

vajon miért sújt a természet minket
kérdzhetné a sok virágzó faág
hozzá tartozunk nem ápol szeretget
talán nem ő az igazi anyánk

ember és állat egyaránt bújik
hisz vad szél söpör a tájakon át
szívem fáj ha az ablakon kinézek
lesz-e vajon termés a sok gyümölcsfán

a természet nekünk most mutatja
bármit akarsz és bármit is teszel
ő az úr... az ember... a magam fajta
törékeny létét nem felejtheti el

Mérleg vagyok

Mérleg vagyok és mérleget vonok,
elmúlt éveim emlékeiből.
Nyertem valamit, vagy csak a konok
érzelmek maradtak meg életemből?

Vesztettem bizony emléket, barátot,
a sors kegyetlen tréfát űzött velem,
de a rossz érzés lassan lemállott,
nyugalomban telik már az életem.

Elveszíteni csak azt lehet, szabad
mi nem fontos, talán nem érdekes,
ha rá gondolsz megráz, nem kellemes.

Az mi igazán fontos, megmarad
ott legbelül, tisztán, foltmentesen,
szíved sarkában elidőz csendesen.

Ostoba vagyok...?

Ostoba vagyok, mondják rám sokszor,
de talán téves a megfogalmazás.
Még zavaros ésszel olykor – olykor,
tetten érhető a dühös lázadás.

Tanítani másokat? Értelmetlen!
Hisz én magam is tudatlan vagyok.
Nem találom sokszor hol a helyem,
de magamban hinnem kell. Akarok!

Rövid az élet, hatalmas a szándék:
repülni, szállni, fenn a magasban,
de törött gerinccel itt lenn a sárban,

csak kínos percek és szürke árnyék,
juthat el hozzád zavaros szavakban.
Mosolygok. Hisz én vagyok tudatlan.

Nem a háztetőn

Hegedűs vagyok, nem a "háztetőn",
nekem jó itt, ahol most vagyok,
ha meleg van már a delelőn,
árnyékot keresek, nem a napot.

Szívesen mennék én is a tetőre,
ha nem lenne a fránya tériszonyom.
Így maradok, igaz csak egyelőre,
itt lenn a biztos, szürke talajon.

Boldogságom, ha végre megtalálom,
s nem üt be addig a "filoxéra",
megvalósul akkor minden álmom,
Hegedűs maradok, az élet lakója.

Haud temerárium est

soha semmi sem véletlen
ezt tanultam az életben
nem kell mindent érteni
ami összetartozik úgyis
összerendezi "Valaki"

Egyszer... talán

Egyszer... talán... én a kicsi ürge,
felülök majd egy szürke felhőre,
irka-firkáimat csak úgy kiterelem,
szó sem ragadhat homloklebenyemen.

Nem kiáltok farkast, hisz értelmetlen.
Mindenütt ott van, a rengetegben,
mely körül vesz. Ha nem hull az eső,
minden kiszárad, nem lesz zöld mező.

De a szó? A szó nekünk még megmarad,
hogy közvetítsen szétfolyó álmokat.
Papírra vetni... talán... értelmetlen,
maradjon, csak úgy, a képzeletemben?

Írni? Minek, kinek és főként miért,
nem küzdök már a fájó vágyakért,
letenni a lantot csendben, az lenne jó,
békében várni még megjön a "szállító".

De jön a kósza szél és ide terel
felhőket, mely mind esőt lehel.
Bimbózó gondolatok szökkennek szárba,
mielőtt a "béke" magába zárna.

Nem vagyok, nem leszek, soha "óriás",
kicsi ürgeként is az élet csodás.
Ha nem írok többet akkor csak olvasok,
lelki békémrel, magam maradok.

Álmomban, kedvesen...

Álmomban kedvesen beszélgetett velem,
ahogy én nevezem, a Legfőbb Értelem.
Kérdéseimre, csak mosoly volt a válasz,
lelkedben, fiam, mindent megtalálhatsz.

Mester! Tényleg, te vagy a Teremtő?
Öreg vagyok, tudod, idegen és félő,
mondhatnám úgy is drága jó uram,
hogy a temető már a végső utam.

Legalább azt mond meg, hova jutok,
az ördögök visznek, vagy az angyalok?
Az út túloldalán, tényleg más a világ,
rettegve, félve lépjek majd tovább?

Mit az ember tanít, hamis a dogma.
Nem jut senki mennybe, vagy pokolba.
Másik létsíkon él tovább a lélek,
ha odajutsz, megtudod, miről beszélek.

Ha a fénybe lépsz, szeretet fogad,
bűnhődni nem fogsz, a beszámolódat,
figyelemmel hallgatja majd a grémium.
Eldöntik kell-e még új földi penzum.

Higgy magadban és emberként élj.
Ha így teszel, hidd el, nem is csekély,
a munka, mit lelkedért itt a földön végzel.
Emlékezz erre, ha felébredtél reggel.

Álmomban kedvesen beszélgetett velem,
ahogy én nevezem, a Legfőbb Értelem.
Kérdéseimre értelmes volt a válasz,
lelkedben, ha figyelsz, mindent megtalálhatsz.

Ha...

talán ha gyermek lehetnék újra
fények játéka ott a horizonton
anyám kezét fogva szorítva
a napraforgó-szárat kovagolom

a napraforgó szárat lovagolom
anyám kezét fogva szorítva
fények játéka ott a horizonton
talán ha gyermek lehetnék újra

Ha egyszer látnám...

"a magasra vágyunk tökéletlenek
kincsekre akik múlandók
köveket rakunk egymásra
hogyan nyomunk maradjon"

Radnai István: Egymásra hordott kövek

ha egyszer látnám újra
őtet aki egykor voltam
mondanék-e valamit
mi a jövőt segíti
vagy mosolyognék rajta
látva bután naívan
küzd harcol a holnapért
mielőtt véget ér a ma
s csak a sár öleli át

látom feláll indul újra
küzdeni mindenekfelett
rossz tréfa csak a bukás
ő nem tudja de én igen
csalódás...lesz még néhány
az ütésekkel állni kell
kereszt nehéz évek súlya
repülni vele nem lehet
csak vonszolni tudod tovább

ha egyszer látnám újra
ő t aki egykor voltam
hagynám haladjon útján
mert így lesz egykor esélye
megélve zajt és csendet
karcolni jókora jelet
az idő homlokába
mielőtt véget ér a nap
foszló múlté a döntés súlya

Álmaim csónakja...

álmaim csónakja végleg kikötött
istenem miért ily kietlen e táj
földön cserepeken egy tükör törött
csupasz talpammal minden lépés fáj

foszlani látszó a nyomasztó csend
borús egemen a nap sem süt már
létem sorsán most csak az ég mereng
múló időm az órán sebesen jár

elmúlás csettint a vég szava szól
cipelt keresztem egyre nehezebb
sakk játékunkban csak a sors tarol
az utolsó játszma egyre közelebb

eltűnődik csendben most az elme
szavakból mondatok...nincsen erre

ajánlás

letűnt álmok cserepekként hullnak
oda hol egykor az ifjúságom állt
dilemma maradjak vagy megmaradjak
herceg a lét lassan feledésre vált

jel talán az időm homlokában
megőriz még néhány napig talán
pereg a perc ott a számlálóban
kifutni mikor fog... hidd el ez talány

Vízen tükröző...

vízen tükröző holdsugár
csendjébe málló holnapom
talán itt lesz a vége már
törött szárnyam a földre nyom

tengődik létem aprócska
hullámot sem vet ma a víz
múltidéző ó mily csacska
tört álmaidon ne hisztizz

szidom magam szép a létem
lesz másik ha egy eltörött
álmaimtól nem kell félnem
erős szél majdnem fellökött

vihar készül most látom csak
holdfény a vízről megszökött
vágyaim úgy lefoglaltak
eső is lassan csöpörgött

emlék már csak a holdsugár
mögöttem foszló tegnapom
dörög villámlik a menny már
most szebb napokról álmodom

Elvesztettünk...

(Karsai Tibor emlékére)

csak a döbbenet
mi ilyenkor
agyunkon átszalad
néha még beszéltünk
hallottam hangodat
poéta voltál versfaragó
mi röpké pillanat alatt
mint gitárhúr zene közben
hirtelen pattanva elszakadt
a lét bezárult
a gyertya leégett
de itt maradt a porhüvely
ám lelked száll
remek verseiddel
oda a magas égbe fel

csupán csak szavak
mik nem fejeznek ki
gyászt és bénító bánatot
hiányt érez a belső béke
hisz elvesztettünk
egy remek költőt
embert és barátot

Fáradó szárnyam...

fáradó szárnyam még levegőt kavar
lesz-e belőle valahol hurrikán
vagy csak szürke köd mi óvón eltakar
a kisemmizett plebejus pátrián

ott hol szaggatott idegkötegekkel
már vad haraggal marnak a mába
öklét rázza mind aki még merészel
s nem bújik reszketve bent a házba*

repülni vágyom egyre magasabbra
talán a világűr szabhat majd határt
vár hív a lég a nagy hegyek orma
de szárnyam fárad tolla hullik már

megrázom magam egyszer utoljára
Ikarosz bátorsága most az enyém
fel a napba hogy fény hulljon a tollra
ne mondhassák gyáván ment el szegény

bomló szárnyam még levegőt kavar
nem lesz belőle sehol hurrikán
csak szürke köd mi óvón eltakar
a kisemmizett plebejus pátrián

A Hit

Oly sokszor kérdem, mit takar e szó
vallás, meggyőződés, vagy elfogadó,
e szavak jelentik talán a hitet?
Már tudom a vakhit, tévútra vezet.
Ma dogmák sora tanítana "rendre",
apró érzést is, kizárva, feledve,
ha nem érzed át, a zsoltárok hangját:
pokol vár rád, már a kapuit nyitják.

De mi van akkor, ha téves a dogma?
Mennyország, pokol, mi lelkedet nyomja,
benned van. Régmúlt életeid sora,
hibáid sora miatt vagy itt újra.
Élsz, hogy megértsd régi tetteid súlyát,
hogymint újra álld a magad írta próbát:
megérteni, hogy, egy vagy az egyetlen,
hinni magadban, Legfőbb Értelemben.

Földi hit világ, nem az én világom.
Pálmalevelem óta, minden álmom,
régi életeim felé repített,
azóta csupán csak magamban hiszek.
Dejá vu érzések, újra meg újra,
morzsákat szórnak elém az útra,
felszedem. Kottát írva egy papírra,
dallam lesz talán... írom ebben bízva.

Vakhit, melyben a mélységeket látom,
nem vonz, mert nem tesz jobba, barátom,
imádság takar el lelketlen önzést,
átírva minden fontos ősi törvényt.
Választ kutatom, abban a reményben,
még hátralévő ötven- hatvan évben,
megtalálom, emlékeimbe rejtett,
régí titkok fátyla is fellebbenhet.

Holokauszt emlékmű Budapest

Sok-sok cipő, ott lenn a Duna parton.
Miről mesél? A lényeg: örült fájdalom.
Sok-sok értelmetlen halált őrző emlék.
Sikolt az értelem! Embert ne ölj többé!

Tükörképhez

Miért hiszed azt, csökönyös vén bolond,
hogy érkezni látod a csodás Tavaszt,
most a langyos szellő rügyet fakaszt,
vagy... holnap... újra zöldül már a lomb?

Óh te vén bolond, miért hiszed azt,
hogy újra éled benned az ifjúság,
eltitkolt szavakkal éveid sorát,
tagadhatod meg. Mind hazug malaszt.

Mint éles penge, ha rajzol sebeket,
úgy varázsolt arcodra ráncokat,
ha le akartad dobni a láncokat,
az idő szorítása nem engedett.

Hisz öreg vagy és bölcsebb is talán,
a kenyered java, már régen oda.
Árnyékok atlépni, nem tudod soha,
nem vár már rád, az a gyönyörű leány.

Óh te vén bolond, azért hidd csak el,
nélküled, nem lenne kerek a világ,
majd neked is nyílik illatos virág,
szépség és szeretet, magához ölel.

Álmodjuk együtt, óh te vén bolond...
Holnap érkezik a csodás Tavasz,
hogy a langyos szellő rügyet fakaszt,
már újra zöldül a fákon a lomb...

Kint, még csikorogva...

Kint, még csikorogva küzd a hideg tél,
jégvirág virít a házak ablakán,
tétován, lassan, a tavasz hajnalán,
szíved még csodaszép szerelmet remél.

Hófehér tűk és kicsinyke kristályok,
zúzmarát szül a köd a fák ágain,
ha figyelsz, hallhatod ahogy odakinn,
a szél hárfáján szólnak a dallamok.

Hófehér ruhában, emlékeidben,
minden lélegzettel csak vele vagy ott.
Letiporva a kicsi kelő magot,

az érzés szétfoszlik a messzeségben.
Csak az enyészet vár rád ha hagyod:
megtiporja az élet, vágyholnapod.

Szürke napok

Szürke napok és fehér ruha,
talán az élet egymaga,
nem hoz megoldást semmire.
Figyelni, vágyni valakire,
ez olyan kedves dolog és jó.
Talán nincs is rá értelmes szó,
mi kifejezné azt amit érzel.
Hallgass! Kérlek, ne szúrd el.
Mert szeretni most csak úgy lehet,
hogyan saját érzelmeidet,
nem adod ki senki másnak.
Önzetlenül élsz, csak a mának.
Egyszer... talán... néhány év múlva,
betakar a földnek szürke hantja,
eszébe jutsz neki, vagy valakinek.
S érted... talán... könnyet is ejtenek.....

Szürke napok és fehér ruha,
talán az élet egymaga,
nem hoz megoldást semmire.
De válaszra... ma... nincs ideje.

Süllyedőben

létem apró eresztékein
átszivárog az érzelem
mint hajó oldalán a víz
ha a burkolat megreped
összegyűlik majd ott benn,
a süllyedést előre látom
az érzelmek tengere lenn
a partot sehol nem találom
félek egyszer szétfeszít
mint tavaszi áradás a gátat
darabokra hulló álmokon
csak az enyészet várhat
ronggyal kitömött eresztékek
a szivárgást meggátolják
életemből tépett csíkok
érzelmeim visszatartják
talán elérem a partot
vihar után a napfényt látom
egyszer lesz aki majd segít
a szeretet újra rám találjon...

Életem filmje

befűzve már a kopott tekercs
film pereg s az ócska vásznon
feltűnik sok elfeledett perc
emléke lóg egy cérnaszálon

a film itt-ott szakadozik
annyiszor ismételte már az élet
újra írnám... lelkem nem habozik
csupán papír s toll amit kérek

tört álmok és bolond remények
jelennek meg ezen a vásznon
foszlott széttört fájó események
vajon meddig tart mindez barátom

karácsony van villódzó fények
színes díszek a zöldellő ágakon
hol vagytok ti szerethető lények
érkezéstek olyan nagyon várom

remény, hiába csüng az ágon
hit a jóban már régen elveszett
pótolható ki tudja barátom
fénylő karácsony lehet a felelet

vásznon újra jön mindig egy tegnap
keservek öröm bánat tör elő
film pereg a tekercs egyre kisebb
emlék leszek vagy csak feledhető

Néma kiáltás

csend borult rám újra néma csend
mint sose látott teljes idegen
úgy közelít némán milyen durva
hogy agyam gondolati burka
megrepedt
emlékek szállnak szerte szét
mint apró üvegcserepek
mint hulló néma őszi levelek
ha az ősz a nyarat váltja
zöldből változik barnára
élete megszakad
mint a folyamat mit életnek hívnak
hiába kereslek hiába hívlak
a hang az éterben néma marad
csak a csend borul rám a néma csend

Múzsámnak szeretettel

irigyeltem hogy másoknak van
s én csak vártam rá szótlanul
míg egy nap a valóságban
rám talált szinte váratlanul

gyönyörű volt az arcán mosoly
belé szerettem egy perc alatt
bár magamra hagy olykor- olykor
haragudni nem tudok nem szabad

nekem van a legszebb múzsám
ragyogó mosolyú szerethető
homlokon csókol vagy csak lazán
segít ha a bánatom felejthető

ihletet ad és néhány percig
elhiteti azt költő leszek
majd kacsint mosolya hercig
látom a szemén... tudja... tévedett

Mondd mit remélhetsz...

mondd mit remélhetsz őszhajú fejjel
ha elérnek olykor ifjúi vágyak
néha még álmodsz szenvedéllyel éjjel
mert nagy érzések újra rád találtak

gubót formálva készülsz nyugalomra
bár feladni még most nem akarod
tépni virágot két kézzel halomra
megöregedtél hiába tagadod

emlékek hátán még oly jó siklani
újra élni mi gondolat lett csupán
nem törődve korral csak szépen élni
még van néhány éved... reméled... talán

gondolatban repülsz mint egy sasmadár
egy nap arra "ébredsz" már semmi sem fáj

Élet... cirkusz

hajszálon függ sokszor csak a léted
kötél nélkül veszélyes a trapéz
versek hátán repülsz vagy elnézed
másnak dörgő tapsvihart nyújt a manézs

állni a fényben fogadni a tapsot
talán részed lesz benne majd neked
vagy szakadt kötél hideg padló vár ott
hova a salto mortale érkezett

de újra kezded nem rémít a bukás
villogó fények és vár a trapéz
fogd erősen a kötelet pajtás
arany kell ma nem értéktelen réz

évek szállnak megtörik az átok
parnasszus helyett most repülni vágyok

Mit súg...

mit súg a csend
tobzódó álmok közt
pereg ott benn
magadban egymásközt
csodás álmok
de színváltós fénnel
jövőt látod
csordultig reménnyel
tétet emeld
ne hagyd hogy elvesszen
sorsod teperd
legyűrve teljesen
magad alá
hiszen csak így győzhetsz
érted naná
magadért mérkőzhetsz

holnap oly szép
gondolkodj egy percig
ég olyan kék
nap mosolya hercig

Kedves Olvasó!

Mottó: Ha leírnám azt, mit megéltem eddig,
s közzsájjra tenném; gondolom,
nem lennék más, csak egy sült bolond,
ki sorsát átkozva, dicsekszik!

Talán joggal teszed fel a kérdést: ki ez az ember, aki veszi azt a bátorságot, hogy elismert költők nyomdokain próbáljon haladni és verseket írjon, arról nem is beszélve, hogy azt a nagyérdemű elé tárja. Beavatlak a titokba, a következő néhány sorral, mely nem csak azt taglalja, hogy ki is vagyok egyáltalán, de arra is magyarázatot ad, hogy hogyan kezdtem el, vált mindennapos hobbimmá ez a tevékenység és hova is jutottam vele.

Nevem Hegedűs Gábor és nyugdíjas vagyok, igazából nyugger, de sokan nem szeretik ezt a szót. Szeged melletti településen Algyőn lakom. Nem itt születtem, hanem egy Csongrád megyei kis faluban, a valamikor boráról híres Pusztamérgesen 1948 őszén, egy viharos vasárnapi napon. A középiskolát Szegeden végeztem és itt is dolgoztam nyugdíjba vonulásomig. Sok munkahelyem volt, de mindig emberekkel foglalkoztam. Szerettem a kihívásokat!

Már gyermekkorom óta a kedvenc időtöltésem az olvasás. Mindent elolvastam ami a kezembe került. Imádtam a klasszikusok verseit, szavalóversenyekre jártam és sokszor nyertem is, igaz csak újabb könyveket, de én ennek jobban örültem mint az okleveleknek. Csak a Pálmalevelem kikérése és felolvasása – 2014 – óta írogatok. Akkor szembesültem azzal, hogy írni fogok és azóta valóban a hobbim lett. Sokat tanultam és tanulok, mert a versek, novellák írása sem tanulástól mentes foglalkozás. Olyan szinten nem beszélek nyelvet, hogy fordításra is vállalkozzam. Szeretném magam megmérteni, lássam mennyit is ér amit csinálok. Ma már nem csak verseket, de novellákat is írok.

Eddig megjelent E- köteteim melyek megtalálhatók a Magyar Elektronikus Könyvtár „polcain”:

2017. Mint tömjénfűst
2018. Szárnyszegetten
2018. Látod fényt sírnak...
2019. Csendfolyamok
2019. A Hold mosolya
2019. Sziklákön egy fa...
2020. Hegedűszó...talán az élet
2020. Ahonnan jöttem

Eddig megjelent papír alapú köteteim, melyek támogatással, de magánkiadásban jelentek meg:

- 2015. Álmodozások – versek
- 2018. Most szél sodor – versek
- 2019. A pálmalevél – novellák
- 2019. A Hold mosolya – versek
- 2019. Sziklákon egy fa – evokációk és parafrázisok (versek)
- 2020. Ahonnan jöttem – versek
- 2020. Hegedűszó... talán az élet - novellák

Eddig megjelent írásaim – versek és novellák – antológiákban:

- 2016. Poet Antológia – három vers
- 2016. Őszi Pályázat – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2017. Poet História X. Antológia – három vers
- 2017. Természet 2017. Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Kedvesemnek Bálint napra Antológia – Irodalmi Rádió – kettő vers
- 2018. Álmodból fogantam Antológia – Irodalmi Rádió – egy vers
- 2018. Szinva-parti sztorik Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. A Hold is velünk dalol Antológia – Irodalmi Rádió – öt haiku és öt apeva vers
- 2019. A világ ezerszínű virág Antológia – Irodalmi Rádió – három vers
- 2019. Zsebkönyv 7. Sodrásban – Holnap Magazin – tíz vers
- 2019. Utazók Sci-fi, Fantasy Antológia – Holnap Magazin – egy novella

Az Irodalmi Rádió szerkesztésében kerültek felolvasásra verseim az irodalmi műsoraikban. Verseim a Poet. hu irodalmi oldalon jelennek meg rendszeresen, de jutott már belőle a Holnap Magazinnál, az Irodalmi Rádiónál lévő blog oldalamra is. Jelent meg versem az Algyői Hírmondóban, valamint a pusztamérgesi helyi híreket tartalmazó újságban is.

Eddig elért eredményeim:

- 2018. Szülőköszöntő Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.
- 2018. Ne háborúzz Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – novella II. helyezést ért el.
- 2019. Természet Poétája Irodalmi Pályázat – Irodalmi Rádió – kettő vers III. helyezést ért el.
- 2019. Költők éves értékelése – Irodalmi Rádió – II. helyezést értem el.
- 2019. Idős-ügyi Tanács Irodalmi Pályázatán Szeged – egy novella I. helyezést ért el.
- 2020. Holnap Magazin pályázatán: El nem hangzó ima című versem – zsűri döntés III. hely

A saját versek mellett írtam evokációt Mihail Jurjevics Lermontov, Arthur Rimbaud, Paul Verlaine, Baka István, Kicsiny László, Katona Judit, Kálnoky László, Garai Gábor, Radnai István, Marsall László, Petri György, Tóth Árpád, Baranyi Ferenc, Nagy László, Kányádi Sándor, Szirmay Endre, Faludy György, Király Lajos, Rilke Rainer Maria, Stephen Spender, Kosztolányi Dezső, Gyurkovics Tibor, Benjámín László, Parancs János, Petrőczy Éva, Szabó Lőrinc, Király Lajos, Kiss Dénes, József Attila, Sajó Sándor, Charles Baudelaire, Kamarás Klára, Jagos István Róbert, Hajdrik József, Fehér József, Haranghy Géza, dr. Végh Attila és még sorolhatnám hosszan az elismert költőket, valamint néhány Poet-os társam verseire. A Poet. hu oldalán megjelenő verseimet, novelláimat, közzé teszem a Facebook oldalamon is. Folyamatosan pályázok megjelenő felhívásokra. Algyő és Pusztamérges érdeklődő közönsége 2018 novemberében ismerkedhetett meg a második, papíralapú verseskötetem anyagával, kellemes hangulatú könyvbemutatón, majd 2019-ben a novellás kötetemmel is megismerkedett Algyő irodalomkedvelő közönsége.

Az elmúlt évben meghívás kaptam a Budapesti Nemzetközi Könyvfesztiválra, ahol a Most szél sodor című verseskötetem és A pálmalevél című novelláskötetem dedikálhattam az Irodalmi Rádió standján! 2019-ben beválogatták a köteteimet az Algyői Értéktár megőrizendő értékei közé.

Újabban novellákat is írok a versek mellett, mert vannak olyan gondolatok, melyekhez a vers szűk keresztmetszet, illetve leírva a történetet több oldalnyit jelentene. Ezért próbálkozom ezzel a műfajjal. A bírálat joga – hogy megmarad vagy süllyesztő – már a Te feladatod eldönteni kedves Olvasóm!

Kedves Olvasó!

Fogadd hát szeretettel ezt a kötetemet is, mely verseim válogatását tartalmazza régebbiek átiratait és újakat egyaránt, beleszőve a haiku, tanka és apeva versek sorát is. Remélem elnyeri majd a tetszésedet. Köszönöm szépen, hogy olvastad/olvasod.

Köszönetnyilvánítás:

A kötetet szeretettel ajánlom:

DIÁSZ Kft.-nek,
hisz támogatása nélkül a kötet nem jöhetett volna létre;

Berkes László Barátomnak,
aki a kötet grafikai munkáit készítette;

Páromnak **Veronikának** aki elnézi
nekem, hogy szabadidőmben az írással foglalkozzam;

Családomnak
akik szeretettel támogatnak az írás rögzös útján.

Tartalomjegyzék

Apevák cím nélküli versek	4
Haikuk és Haiku csokrok	23
Tanka	56
Versek	63
Talán csak a remény	64
Panel	65
Szolgalelkek margójára	66
Már tudom	67
Felettem a béka	67
Bolod Lyukból	68
Megszületett egykor...	69
Gyere most...	70
Érezni szeretnéd	71
Sziklák között	72
Novemberi ős	72
Hol egyszer...	73
Halványan még	74
Mogorva nap	75
A cél messze van	76
Életperceid	77
Születésnapomra	78
Pergő homokszemek között	79
Ha magadba	80
Hányszor feszít meg	81
Színes papírba	82
Még pár nap	83
Az utcazenész	84
Könyved lapjaira	85
Gondolathullámok	86
Nem készülök	87
Feltámadtunk	88
Érzed, mint...	89
Egy forró nap margójára	90
Egy villanásnyi	91
Választanál-e...	91

Feljuthatsz a csúcsra... talán	92
A mosoly	93
Pitypang invázió	94
Vajon miért...	95
Mérleg vagyok	96
Ostoba vagyok...?	97
Nem a háztetőn	98
Haud temerárium est	98
Egyszer...talán	99
Álmomban kedvesen	100
Ha...	101
Ha egyszer látnám	102
Álmaim csónakja	104
Vízen tükröző...	105
Elvesztettünk (Karsai Tibor emlékére)	106
Fáradó szárnyam	107
A hit	108
Holokausz emlékmű Budapest	109
Tükörképhez	110
Kint még csikorogva...	111
Szürke napok	112
Süllyedőben	113
Életem filmje	114
Néma kiáltás	115
Múzsámnak, szeretettel	116
Mondd, mit remélhetsz	117
Élet... cirkusz	118
Mit súg	119
Kedves Olvasó!	120
Köszönetnyilvánítás	123
Tartalomjegyzék	124
Impresszum	126

Impresszum

Kiadó: Hegedűs Gábor

Grafika: Berkes László

Megjelent: A/5 ív terjedelemben 126 oldalon

Hegedűs Gábor 2020

ePUB ISBN 978-615-81633-0-9

A szerző részére minden jog fenntartva!

**"Álmodj egy szépet
és vágyódva zenélnek
csodás verseid"**

